

DR. HÉJJAS ISTVÁN

A JEGESMEDVÉK ÉS A KLÍMAVÁLTOZÁS

Rádióból, TV-ből, újságokból, Internetről gyakran értesülünk a szomorú hírről, hogy az északi sarkvidéken pusztulnak a jegesmedvék, ugyanis a klímaváltozás miatt olvad a jég a talpuk alatt. Ennek oka pedig mi vagyunk, mivel hogy túl sok széndioxidot bocsátunk ki. Ha azonban alaposabban utána nézünk a dolgoknak, meglepő tényekre bukkanhatunk.

A jegesmedve állomány az utóbbi évtizedekben nem csökkent, hanem nőtt, számuk jelenleg 25-28 ezer között becsülhető. A rendelkezésükre álló hó és jégmezők területe pedig meghaladja a 12 millió négyzetkilométert, ami Magyarország területének több mint 130-szorosa, és amelynek az elolvadása a klíma beígért, ámde vitatható melegedése esetén is még igénybe vehet pár ezer évet. Jogos a kérdés, miért kevés ez néhány ezer medve számára, hiszen ha ezt a hatalmas területet elosztjuk a jegesmedvék számával, könnyen kiszámíthatjuk, hogy minden egyes medvére több mint 40 ezer hektár szabad terület jut,

A jegesmedvék persze nem elszórtan élnek, az élő helyeik nagyrészt a sarktól távolabbi melegebb peremvidékeken alakultak ki, ahol kedvezőbben lehet táplálékhoz jutni.

A jegesmedvék fő tápláléka a fóka, de esznek halakat és vízi madarakat is, főleg a késő-tavaszi és kora-nyári olvadás idején, amikor általában az úszó jégtablák között úszkálva ejtik el a zsákmányukat.

TV műsorokban, és klímavédelmi propaganda kiadványokban sokszor találkozunk olyan képekkel, amint egy úszó jégtabla szélén kétségbeesetten bámul a vízbe egy szerencsétlen jegesmedve, és aggódva figyel, ahogyan olvad a talpa alatt a jég. Nos, elárulhatjuk, hogy az ilyen jegesmedve általában nem szomorú, egyszerűen csak éhes, ezért ugrásra készen figyel, mikor jelenik meg a vízben a zsákmány állat,

amikor majd villámgyors mozdulattal veti magát a vízbe, hogy megszerezze az „ebédjét”.

A jegesmedvék könnyfakasztó története csupán egyik a tömegpszichológiai szekértelemmel kidolgozott, jól kiesztelt sok hazugság közül, amelyek célja manipulált mérési adatokkal, logikusnak tűnő magyarázatokkal, és érzelmes állat történetekkel meggyőzni az embereket arról, hogy a széndioxidos klímaelmélet az egyetlen abszolút, végső igazság, és mindenki vagy szélhámos, vagy bűnöző, aki ezt kétségbe meri vonni. Mindez nem túlzás, hiszen ma már akadnak politikusok, akik szerint a klímaváltozás kétségbe vonása ugyanolyan bűn, mint a holokauszt tagadás. (Nesze neked tudományos szabadság!)

No de mi a helyzet a fókákkal, hiszen a zöldek értük is aggódnak, ha nem is annyira, mint a jegesmedvékért.

A probléma ugyanis az, hogy minél több a jegesmedve, annál gyorsabban fogynak a fókák. Ez indokolja azt, hogy például Kanadában legálisan megengedett a jegesmedve vadászat, mert a medvéket időnként sajnos ritkítani is kell, ha nem akarjuk, hogy teljesen felfalják a ritkuló fókákat.

A jegesmedve vadászat persze meglehetősen költséges sport, mondhatjuk „úri passzió”. Egy magyar vadászati vállalkozás hirdetménye szerint a tavaszi és őszi elő- illetve utószezonban egy 10-12 napos jegesmedve vadászatot való részvétel 32.500 kanadai dollárba kerül. Ez az ár magába foglalja az utazás, a luxus színvonalú szállás és étkezés költségét, továbbá a kutyaszánok, csónakok, fegyverek használatát, a lőszer ellátást, továbbá egy fél tonnás jegesmedve kilövését. A nyári vadászati főszezonban azonban további 20.000 kanadai dollár felár fizetendő.

Érdeemes ezután röviden szólni arról is, hogyan zajlik az olvadás a sarkvidéken.

A sarki jégtakaró kiterjedése évszakonként változik, növekedést és csökkenést mutat, télen sok hó esik, ettől vastagodik, tavasszal pedig az olvadó perem vidékeken jégtablák szakadnak le, növekszik a szabad vízfelület, amely azután télen ismét befagy.

Ha minden évben ugyanazon a napon vizsgáljuk a jégmező kiterjedését, évtizedek óta alig tapasztalható változás. Ha viszont eltérő dátumokat választunk, akkor – az éppen aktuális klímapolitikai igényekhez igazodva – magabiztosan állíthatjuk, hogy a jégmező csökken, de akár azt is, hogy növekszik, attól függően, ahogyan az érdekeink diktálják.

Fontos tudni, hogy az északi és a déli sarkvidéken, a jégmezők szélein, vagyis a sarkoktól távolabbi helyeken az olvadás és a fagyás „ellenfázisban” zajlik. Amikor északon tavasz és nyár van, és olvad, olyankor délen ősz és tél van, és fagy. A víz, amikor fagy, hatalmas mennyiségű hőenergiát bocsát ki a szabadba, amikor pedig a jég olvad, hatalmas mennyiségű hőenergiát nyel el. Ez a két halmazállapot változás is

hozzájárul a bolygó hőmérsékleti egyensúlyához azzal, hogy amennyi hőenergia az egyik sarknál felszabadul, ugyanannyi a másik sarknál lekötődik. Úgy tűnik, nagyon jól van megkonstruálva ennek a bolygónak a hőszabályozása.

Na jó, mondhatjuk, a sarki jégmezőkkel talán nincs akkora baj, de mi a helyzet az olvadozó, rövidülő, fogyatkozó gleccserekkel. Nem kétséges, hogy az európai kontinensen a gleccserek nagy része tényleg fogy, más földrészeken azonban számos gleccser növekszik. Ez is beletartozik abba az önszabályozó folyamatba, amelynek során a bolygón az olvadásnál lekötött hőenergia és a fagyásnál felszabaduló hőenergia hosszabb idő átlagában egyensúlyban van. A természet igyekszik betartani az energia megmaradás törvényét.

Érdeemes eltöprengeni, miért kell a fél világot bolondnak nézni, elhítenni az emberekkel, hogy klíma katasztrófa előtt állunk, és hogy mindezt mi magunk okozzuk. A történelem azt mutatja, hogy az elégedetlenkedő embereket azzal lehet leginkább sakkban tartani, ha félelmet és büntudatot keltünk bennük. Lehet, hogy a mai modern liberális demokráciákban is ez a hatalom gyakorlásának egyik módszere?

A kérdés megválaszolásához foglalkozunk először az első számú közellenséggel, a széndioxiddal.

A hivatalos elmélet szerint ez úgy működik, hogy a levegőben lévő széndioxid elnyeli a felszínről kiáradó infravörös hősugárzás jelentős részét, és visszasugározza a felszínre, amely ettől sokkal jobban felmelegszik ahhoz képest, mintha nem lenne a levegőben széndioxid.

Ezt a jelenséget nevezik üvegházhatásnak, amely definíció szerint az a hőmérséklet különbség, amely megadja, hogy mennyivel magasabb a felszíni átlaghőmérséklet egy olyan hipotetikus légkör nélküli Földhöz képest, amely a napsugárzásból ugyanannyi hőenergiát nyel el, mint most a bolygó.

Az elmélet szerint, minél több a levegőben a széndioxid, annál nagyobb az üvegházhatás, és annál melegebb lesz a felszínen. A levegő széndioxid tartalma pedig kimutathatóan növekszik, és ha nem teszünk ellene semmit, ez a folyamat mindaddig folytatódni fog, míg végül mindenki hógutát kap, miáltal nem tudunk több széndioxidot kibocsátani, és végül az emberek nélküli bolygón az egyensúly egyszer majd helyreáll.

De ez még nem minden. A hivatalos propaganda szerint a széndioxid környezetszennyező és egészségkárosító, amitől pusztulnak a növények és tönkremegy az egészségünk. Mindezt pedig általában füstölő kéményekkel szokás szemléltetni, amelyekből dől a magasba a sötét, bűdös, fullasztó füst, amelyről messziről látszik, hogy ez bizony széndioxid.

Nos, ki kell ábrándítani a nyájas olvasót ebből a

szomorú képből, vagyis lássuk a „medvét”, azaz a tényeket. Tény pedig sok van, ezért csak a fontosabbakra térünk ki.

Először is, a széndioxid színtelen, szagtalan, láthatatlan gáz, ezért amit füstként látunk, nem lehet széndioxid. Ha a széndioxid füstként látható lenne, a szódavíz is füstölne.

A levegőben nagyon kevés a széndioxid, mindössze kb. 0,04%.

Ezt a levegőt szívjuk be a tüdőnkbe, ahol a levegőben lévő oxigén egy része bejut a vérkeringésünkbe. Ezt a szervezetünk felhasználja a testben zajló oxidációs folyamatokhoz, majd az így keletkező széndioxid a tüdőnkől kifűjt levegővel a szabadba távozik. Emiatt a kilégzett levegő széndioxid tartalma 4% körül van, ami kb. 100-szorosa a beszívott levegő széndioxid tartalmának. Ezzel a kifűjt, „mérgező” gázkeverékkel azonban szájon át történő lélegeztetéssel még életre lehet kelteni egy baleseti sérültet. Ha a széndioxid tényleg mérgező lenne, ilyen módon meg lehetne ölni a sérültet.

Persze tömény széndioxidban meg is lehet fulladni, akárcsak a vízben, ez azonban nem igazolja sem a víz, sem a széndioxid mérgező voltát. Széndioxidos fulladásos baleset néha előfordul, főleg borpincékben, amikor a must forr, és a levegőnél nehezebb széndioxid leül a padló fölé.

A mezőgazdasággal foglalkozó vidéki ember régóta tudja, hogy a borpincébe csak égő gyertyával szabad lemenni, és ha a gyertya elalszik, nem szabad tovább menni lefelé.

A vidéki ember sokkal többet tud a természetről, és a széndioxidról, mint a nagyvárosi. Tudja, hogy a széndioxid a növények legfontosabb tápláléka, és ha sok a széndioxid a levegőben, bőséges termésre számíthat.

Ezt a tényt ma már eredményesen hasznosítják például Hollandiában, ahol gyakran széndioxiddal dúsított levegőben fejlődik az üvegházi és a fólia sátras paradicsom.

Talán az sem véletlen, hogy a klímavédő zöld mozgalmak és pártok sokkal csekélyebb támogatást élveznek vidéken, mint a nagyvárosokban, ahol a tudományosnak álcázott TV műsorok jóvoltából szinte bármit el lehet hitetni a nézőkkel.

No de mi a tényleges kapcsolat a széndioxid, az üvegházhatás, és a felszíni hőmérséklet között, vajon a mérések igazolják-e a hivatalosan terjesztett klímahisztéria állításait?

Hát ez bizony nehéz, messzire vezető kérdés.

Ezzel a problémával foglalkozott két évtizeden keresztül a NASA munkatársaként egy Amerikában élő kiváló magyar tudós, Miskolczi Ferenc. Hatalmas mennyiségű felszíni, műholdas, ballonos, rádiószondás mérési adatot dolgozott fel, és ezek értelmezésére

kidolgozta azt a jelenlegi egyetlen tudományosnak tekinthető klímaelméletet, amely valóban összhangban van a manipulálás nélküli tényleges mérési adatokkal.

Amikor azonban Miskolczi professzor bemutatta a kutatási eredményeket a megbízó NASA munkatársának, közölték vele, hogy ezt tilos nyilvánosságra hozni. Ezért Miskolczi, a lelkiismeretére hallgatva, felmondta az állását, és azóta magán-kutatóként foglalkozik a témával, amihez nagyon sok segítséget, adatot, és információt kap számos egyetemről és kutató intézettől.

Miskolczi elmélete nagyon bonyolult, erről sok tudományos publikációja jelent meg, ezek egy része elolvasható például a <http://klimaszkeptikusok.hu/> honlap angol nyelvű rovatában.

Az elmélet abból a felismerésből indul ki, hogy a Föld felszínének több mint 70%-át víz borítja, és erről a hatalmas vízfelületről óriási mennyiségű vízgőz jut a levegőbe. Márpedig a vízgőz hatékonyan nyeli el a felszínről kiinduló hőmérsékleti sugárzást. Mivel pedig az óceánokból átlag két percenként párolog el annyi víz, mint amennyi a Balatonban van, bátran állíthatjuk, hogy a Földön a vízgőz az egyetlen igazi „üvegházgáz”, ebben a vonatkozásban, minden egyéb gáz – a széndioxidot is beleértve – legfeljebb a „futottak még” kategóriába sorolható. A vízgőz szerepe azonban kettős. Ha sok a levegőben a vízgőz, akkor köd, pára, és felhő formájában kicsapódik. Emiatt átlagosan a felszín 2/3 része felett állandóan felhőtakaró van. A felhők pedig fényvisszaverő felületeket alkotnak a világűrből nézve, visszaverik a napsugárzást, és leárnyékolják a talajszintet. Így azután a vízgőz a napsütötte területeken üvegház gázként melegíti a bolygót, felhőzetként pedig árnyékot adva hűti. E kettős szabályozó rendszer biztosítja a felszín, az atmoszféra, és a világűr közötti energia áramlások egyensúlyát, és ezen keresztül az éghajlat stabilitását.

Miskolczi szerint csak olyan elmélet tekinthető tudományosnak, amely kielégíti az összes létező fizikai törvényt. Nem elég, ha az egyenleteink a törvények többségének megfelelnek, miközben más törvényeket figyelmen kívül hagyunk. A természet nem a többségi szavazás szabályai szerint működik.

A hivatalosan támogatott klímaelmélet hiányossága éppen az, hogy figyelmen kívül hagy egy nagyon fontos fizikai törvényt, ez pedig a Clausius féle ún. „virial” törvény, amely kimondja, hogy a bolygó gravitáció tere által egyben tartott, és a világűr felé nyitott gáztömegben, egyensúlyi állapotban, a gázzsűrűség átlagos negatív potenciális energiája éppen kétszer akkora, mint az átlagos mozgási energiájuk.

Ha a hivatalos klímamodellben ezt a törvényt, illetve az erre vonatkozó egyenleteket is figyelembe vesszük, akkor ez logikai ellentmondáshoz vezet. Ennek ellenére a „politikai korrektség” elve alapján a hivatalos

„klímatudósok” többsége ragaszkodik az elmélethez, és annak hibás következtetéseihez, azon az alapon, hogy ebben a kérdésben, tudományos körökben, többségi konszenzus van.

Valamikor persze abban is többségi konszenzus volt, hogy a Föld lapos, és körülötte kering a Nap. Aki pedig ezt az akkori „politikai korrektség” elvével ellenkezve kétségbe vonta, kellemetlen nézeteltérése származhatott a Szent Inkvizícióval.

Manapság a Szent Inkvizíció már nem működik, azonban bizonyos funkcióit sikeresen átvették a tudományos akadémiák és azok az állami szervek, amelyek a tudományos kutatások finanszírozásáról döntenek.

Érdekes és gondolkodóba ejtő, hogy egyes média szereplő „sztár klímatudósok” nem is tudnak arról, hogy létezik a Clausius féle „virial” törvény, vagy ha tudnak is róla, úgy vélik, hogy ez a törvény a földi atmoszférára, annak speciális tulajdonságai miatt, nem érvényes.

Miskolczi szerint a „hivatalos” klímaelmélet téves, mivel ellenkezik a fizika törvényeivel, ezért az állításait csak szándékosan manipulált mérési adatokkal tudják hihetővé tenni. Ebben pedig a NASA is hibás, amelynek a vezetőjét a közelmúltban váltották le éppen a közvélemény szándékos megtévesztése miatt.

És most lássunk néhány tény a széndioxid, az üvegház hatás, és a felszíni hőmérséklet közötti kapcsolatáról.

A Földön az üvegház hatás különféle független mérések és számítások szerint 33 és 34 fok között van, miközben a levegő széndioxid tartalma kb. 0,04%. A Mars bolygón ugyanakkor az üvegház hatás mindössze 3 és 4 fok közötti, annak ellenére, hogy a Mars atmoszférája gyakorlatilag tömény széndioxidból áll. Tény persze, hogy a Mars légköre sokkal ritkább, azonban ha ezt is számításba vesszük, a Marson a levegőben így is 30-szor több a széndioxid, mint a Földön. Nincs értelmes magyarázat arra, hogy ha az üvegház hatást tényleg a széndioxid okozza, akkor 30-szor több széndioxid miért csak tized akkora üvegházhatás előidézésére képes.

A széndioxid szerepével kapcsolatban további kétségeket támaszthat, hogy miközben a Miskolczi által vizsgált hat évtized alatt a levegő széndioxid tartalma jelentősen (kb. 40-50 % mértékben) megnőtt, ugyanebben az időszakban az üvegház hatás nem nőtt, hanem kis mértékben még csökkent is.

Tény, hogy az elmúlt pár millió év alatt lezajlott jégkorszakok és melegebb korszakok során a bolygó melegebbé vált együtt járt a levegő széndioxid tartalmának növekedésével, azonban a melegebb általában megelőzte, és nem követte a széndioxid koncentráció emelkedését. Jogos ezért a következtetés, hogy a melegebb okozza a magasabb széndioxid szintet, és nem fordítva.

Érdemes foglalkozni azzal a kérdéssel is, mi lesz, ha

mégis a hivatalos klímaelmélet bizonyul igaznak, és jelentős melegedés következik. Az utóbbi néhány ezer év során ugyanis néhány fokos hőmérséklet változás már több alkalommal lezajlott, és ezek valóban befolyásolták a történelmi eseményeket. Erről a kérdéssel be is mutattak egy dokumentum filmet a magyar nyelvű Viasat History TV csatornán 2017. dec. 23-án „Történelemformáló éghajlatváltozás” címmel.

A film 60-70 ezer évre visszamenőleg bemutatta azokat a jelentős éghajlat változásokat, amelyek befolyásolták az emberiség őstörténetét, és az írott történelmét is, egészen napjainkig. Megtudhattuk, hogy a neandervölgyi populáció kihalását, és a jelenlegi típusú emberiség elszaporodását egy gyors éghajlatváltozás döntötte el, amelynek során egyetlen évtized alatt a hőmérséklet mintegy 6 fokot csökkent.

A filmből azt is megtudhattuk, hogy az éghajlatváltozások oka elsősorban a Föld keringési pályájának ciklikus változása, a Föld forgási tengelyének imbolygása, a Nap sugárzási intenzitásának változása, valamint a Földön időnként váratlanul felerősödő vulkáni aktivitás. Megtudhattuk a filmből azt is, hogyan befolyásolták az éghajlat váratlanul gyors hirtelen megváltozásai a történelmi eseményeket, a népvándorlásokat, a háborúkat, a forradalmakat, a birodalmak felemelkedését és pusztulását, a középkori boszorkány üldözéseket, és azt is, hogy 1000-1200 évvel ezelőtt, a mostaninál melegebb időszakban, virágzó mezőgazdasági tevékenység folyt Izlandon és Grönlandon, később azonban bekövetkezett ezen területek gyors eljegesedése.

A filmből az is kiderült, hogy az emberiség akkor élt a legnagyobb jólétben, amikor a jelenleginél melegebb volt az éghajlat, míg a hidegebb időszakokban, többek között a középkori kis jégkorszakban, éhínség és járványok tizedelték a népet.

A filmben szó sem esik széndioxidról. A film készítői alighanem tisztában voltak azzal, hogy a levegő széndioxid tartalma nem képes befolyásolni az éghajlatot. Ennek ellenére az utolsó percekben tettek a hatalom felé egy „tiszteletkört”. Megállapították, hogy régebben ugyan az éghajlat magától változott, de mostantól ez már az emberi tevékenység következménye, amely ellen cselekedni kell.

Érthető a film készítőik hozzáállása, talán ezen is múlt, hogy a film bemutatható legyen, éppen ezért követték a bibliai igazságot, hogy: adjuk meg császárnak, ami a császáré ...

Szükséges hangsúlyozni, hogy a széndioxid elleni értelmetlen szélmalom harc, és az ehhez kapcsolódó kvóta kereskedelem komoly negatív hatással van számos gazdaságilag kiszolgáltatott ország energia ellátására, és gazdasági stabilitására, miközben mások

számára hatalmas profitot és jelentős politikai befolyást eredményez.

Szükséges azt is hangsúlyozni, hogy ha védekezni szeretnénk a társadalom megtévesztése ellen, akkor ehhez nagy szükség lenne korrekt, tisztességes természettudományos ismeretterjesztésre, akárcsak Öveges professzor idejében.

2018. június

FARAGÓ FERENC:

A JÓISTEN EGY NAPJA (MESE NEMCSAK GYERMEKEKNEK)

*“Mindig szem előtt vagyunk a kegyelemnek hosszúra engedett pórázán”
(Határ Győző)*

Ez a nap is úgy kezdődött, mint a többi: a Jóisten a szokott korai időben ébredt. Szerette, ha előbb talpon van, mint a Nap kél; jó az, ha a dolgok rendben mennek. Míg nyújtózott egyet, az jutott az eszébe, hogy az ember tán úgy képzei, ő milyen nagy úr, de lám egyetlen szolgálót sem tartott, hanem mindig csak szolgált. Meg aztán - sajdukt bele az emlékezés – még Hadúrnak is csúfolták, pedig soha egyetlen egy árva élő katonája sem volt (no, de aztán halott az akadt!). Ó, hogy gyűlölte azokat a fegyvereket! Régebben volt ugyan egy ócska „karbid-ágyúja”, amellyel a seregélyeket riasztotta el a szőlejéből, de ma már azt sem használja – avval is csak a baj van. Innen és máshonnan is tudjuk tehát, hogy Néki volt a legszebb foglalatossága: szőlőmunkás volt.

Még reggeli előtt a Jóisten letekintett a Földre. Elégedetlenül túrt bele sűrű, őszes szakállába: mi ez a szakadatlan hemzsegés, nyüzsgés, rohangálás? Amott meg bomba robban, bizony nem is egy helyütt, alig győzte kapkodni a fejét. Bosszúságát még az is fokozta, hogy tudta reá fognak hivatkozni, ez rendkívül rosszul esett néki. Aztán a Jóisten megemberelte magát, próbálta elfeledni ezt az egészet, próbált másra gondolni. De azt mindenesetre elhatározta, hogy valamilyen formában megint próbál beszélni az emberekkel. Egy kis bort meg kenyeret rakott a tarisznyájába és elindult a szőlőbe – most éppen a kapálás ideje volt itt. Az úton néha füttyörészni is szokott, de ma valahogy még ehhez sem volt kedve. Aztán a munka azért egy kicsit jobb kedvre derítette.

Egy-egy sorral végezve mindig szakított időt egy kis töprengésre. Nagyon szerette ezt a *hat milliárdot* – ahogy gyorsan végig gondolt rajtuk – mind-mind kivétel nélkül. Sokan ezt meg is értették, de egy jó néhányan rossz néven vették tőle. De a Jóisten